

a Voluntas est animi motus. Sicut dicit pbs, peccat qui diffinit id quod est in quiete p. id quod est in motu. s. voluntas est in potentia, & male diffinit cu*z* voluntas est ai motus. Itē velle plus est agere q̄ pati, ergo plus mouere q̄ moueri. s. motus sonat in passionē, v̄ q̄ voluntas nō debet duci animi motu. p. dōm̄ q̄ sicut dicit ans. Voluntas viciā equoce ad voluntatem instrumentū, & voluntate affectionē, & voluntate viam. Et aug. nō diffinit hic voluntate, p̄t accipit p̄ potēta. sed, p̄t accipit p̄ viu. Et si tu queras, quare magis diffinit voluntates, p̄ ut accipit p̄ viu q̄ p̄ potentia. Ratio hui⁹ est, q̄ potentie manifesterū p̄ actus, et iō cogitata voluntate. viu p̄ consequens cognoscit. Voluntas potēta. Id illud quod obūcitur q̄ vius voluntatis non est paffio ſz actio, et ita non debet dicere motus. Dōm̄ q̄ motus nō tātum odo accipit passionē, immo etiā accipit actus, et preterea omnes actiones anime quodammodo passiones sūt.

b Gratia voluntatem preuenientem p̄ parans. s. fides cum dilectione. Videlicet q̄ ita notificatio gratie nō sit conuenientē. Lūz em̄ gratia & virtus diuersaribz habeant notificatiōnē, nō videatur q̄ vnuus habeat notificari p̄ alterum. Itē cum gratia non solūmodo ponat in anima fides et charitatem, sed etiam p̄missis videatur insufficiens diceat magister cum dicit q̄ est fides cum dilectione. Bura doc̄ que ritur cum diuersae difinitiones & notificatiōnes gratiae assignētur diuersimodo. p̄tne quid sumuntur?

c Tio & distincio barum. p. dicendum q̄ magister nō intendit in illo verbo notificare gratiam gratiafummodo per effectum. Cum enim habitus cognoscatur p̄ actus, et actus gratiae duplex fit in duplicitate potentiæ, videlicet in intellectu & affectu. ideo p̄ illas h̄z gratia notificari, et q̄ in illis actus nō est gratia nisi mediantibus habitibus virtutum, vies fidelitatis & charitatis. ideo notificans gratiam dicit, et gratia nihil aliud est q̄ fides cum dilectione. ne p̄ eo q̄ illos duos bitus dī aī in acē, exire q̄ immoriet nobis gratia. Id illud vo q̄ q̄ de plurilate diffinitione. dōm̄ q̄ gratia h̄z copari ad suū principiū. h̄z p̄pari ad suū subiectum. habet comparari ad suū oppositū. habet comparari ad suū effectū. habet & operationē ad suū p̄missū. s. in his diuersis p̄tationes diuine repūtūr a notificatiōne. Sc̄m̄ cōpationē ad suū p̄incipiū est illa. Gratia est misericordie doni diuine, per quod

Determinat qd sit illud adiutorium li. ar. sup additiū tūtū ad subiectum.
Voluntate ipsam Aug. in li. de duabz afabuz ita diffinit. Voluntas est ai motus cogēre nullo. ad aliquid non admittit vel adipiscēdū. hec autē vtnō admitit tam malum & adipiscat bonū puenit p̄parat dei gratia. Unde ap̄s gratia preuenientē & subiectuē cōmendans, i. opantē & cooperatorē vigilanter dixit. Hō est volentis neq̄ currentis & miserentis dei. s. nō ecō uero, non est miserentis dei sed volentis & currentis. Nam si vt quibūdā placuit qd dictū est ita accipit. nō est volentis neq̄ currentis & miserentis dei. tanq̄ dicere, nō sufficit sola voluntas hominis si nō sit enī misercordia dei. ecōtra dicit, nō sufficit etiam misercordia si nō sit etiā voluntas hoīs. ac p̄ hoc si recte dictum est illud, q̄ id voluntas hoīs sola nō implet, cur nō etiam a p̄ario recte velit, nō miserentis est dei. sed volenter est hoīs, cū id misercordia dei sola nō implet. Hō mo enī credere vel sperare nō poterit nisi velit, nec per uenire ad palmū nisi voluntate currat. Refrat ḡ vīō ita recte dictu intelligaf, vt totū def̄ deo q̄ hoīs voluntatem bonam puenit, & p̄pat adiuuandā, & adiuuat p̄paratā, nolentē velit. Ecce his verbis & alijs p̄missis cuide ter fruſtra velit. Ecce his verbis & alijs p̄missis cuide ter fruſtra velit. De beneficiō q̄ voluntas liberaetur.

Voluntas qd sit.
Ro. ix.

IVXX

Q̄ bona voluntas comitāt̄ gratiam.
Itaq̄ bona voluntas comitāt̄ gratia nō grā voluntatem. Usi aug. ad bonitatem pap̄a scribens cōtra pēla/ gianos inq̄. Cum fides imperat iustificationē sicut vincūc̄ deus partit̄ est mēlūrā fidei, nō grām̄ dei ali quid meriti p̄cedit humani. s. ipa mērē augerit, vt aucta merita & p̄fici, voluntate comitante non ducente, pedissequa nō p̄cua. Ecce hic aperte habes q̄ grāna preuenit bone voluntatis meritum, et ipsa bona volūtatis p̄disequia est gratia non p̄cua.

Determinat qd sit illud adiutorium li. ar. sup additiū tūtū ad donum granitū.

Gratia voluntates
b p̄ueniens
est fides cuī dī
lectione.

Ro. ix.

bonē voluntatis est exitus. Per cōpationē antē ad suū p̄missū, sic est illa q̄ dat glo. ut obstat et faciliſt̄ in oīco. Et q̄a cōpationē ad suū p̄missū, sic est illa q̄ dat glo. sup cōpationē. Et q̄a ē iustificatiō & remissio p̄cōz. Per cōpationē ad suū effectū, sic est illa. Et q̄a ē sanctitas mērē decētatio cordis. Per cōpationē ad suū p̄missū, sic est illa. gratia ē filiatio gl̄c. Sc̄m̄ autē oīes cōpationēs istas

sic affigunt̄ vna diffi-
nicio mērālē q̄ talis
est. Et q̄a ē forma a do-
gratia data sine meri-
tē, gratificatiō babē-
tē. t. bonū cōs opus
recedēt. Inuenit au-
tē tali notificatiō &
tie qua dī. Et q̄a ē ma-
nifestatio spūs tē, fed ista
est manifestatio gratie
gratias data.

De beneficio q̄
voluntas libera-
tur.

cō dilectione. Ideoq̄ aug. in eodem tractans quomo-
do iustificati sumus ex fide & tamen gratis. vtrūq; em̄
dicat ap̄s qui dicit iustificati ex fide. alibi ait. Iustifi-
cati gratia p̄ gratia, hoc enī ideo dicit, ne fides ipsa su-
perba sit, ne dicat sibi si ex fide iustificati, quō gratis.
Qd enī fides mērē, cur non pot̄ reddit q̄ donat?
Mon dicat homo ista fidelis, q̄ cuī dixerit habeo fides
vt merear iustificationē, rūdet ei, quid habes q̄d non
acceptisti? fides enī qua iustificatus es, gratis tibi da-
ta est. Hic aperte ostendit q̄ fides est causa iustificati-
onis, t ipsa est gratia qui homini puenit voluntas p̄p̄aratur. Usi aug. in. j. li. retractationuz.
Voluntas est qua & peccat & recte vivit. Voluntas
do ipsa nulli dei gratia liberet a seruitute qua p̄cti ler-
ua facta est, vt vīcia super & adiuuat recte pieq̄ vivit
a moralibus nō pot̄, hoc beneficium quo liberalit̄ ni-
si eam puenit, iam mēritis dare, et non esset gratia q̄
vītq̄ gratis daf. Peccatiū ē bona homini voluntas
illo gratie beneficium quo liberalit̄ p̄p̄aratur. Et illud be-
neficium fides xp̄i recte intelligit, sicut aug. in. encheri.
evidenter ostendit dices. Ip̄o arbitriū liberandū est
post illā ruinam a seruitute peccati, nec omnino per se
ipsum, sed per solam dei gratia q̄ fidei christi pos-
ta est liberalit̄, & voluntas p̄p̄aratur. Ecce apte dicit grāz
q̄ quam liberalitur arbitriū, & p̄p̄ar voluntas, sitaz elle
in fide christi. Fides enī christi vt in eodem ait impe-
rat quod lex imperat.

Determinat veritatem de codē adiutorio q̄tum
ad voluntate sive tūtū ad liberti ar. ordinat̄, offides &
voluntas bona qua preuenit gratia, quedā dei dona p̄
venit.

Pla tamen eadem voluntas quedā gratie dona p̄
venit. Unde Aug. i. enc̄. Precedit bona voluntas ho-
minis multa dei dona, s. nō oīa. Que autē nō precedit,
tūtū in cōs est ip̄o iuuat. Nā virūq̄ legiū i sanctis elo-
quijs, t miserordia ei⁹ p̄cuerit me, t miserordia dei
subsequēt̄ me. Mōlentez quipe puenit vt velit, volen-
tem subseq̄e ne fruſtra velit. Lūz enī admōnemur ora-
re p̄ inimicis nostris nolentibus p̄i viuere, nisi vt de-
us in eis operet et vellet. Itēq̄ cur admōnemur pete-
re vt accipiam?, nīl vt ab illo fiat qd volumus, a quo
factum est vt velimus. Inde ap̄s ait. Nō est volen-
tes neq̄ currentis, sed dei miserentis. Ex his apparet q̄
bona homini voluntas quedā dona dei preuenit, q̄ eā
comitāt̄ gratia adiuuans, t quibusdā puenit, q̄ cā pue-
nit gratia opans, fides cuī charitate.

Remouet dubitatiōnē orā ex eo quod dicit fidē
esse ex voluntate, f
Mon est tūtū ignorāndū quod alibi aug. significare vi-
teq̄ ex voluntate sit fides, de illo verbo apostoli. Cor-
de credit qd iusticiam, ita sup Job. tractat̄. Ideo nō

sc̄m̄ adiutoriū q̄tū ad iustificatiōnē.

Sc̄m̄ at q̄ iustificatiōnē i iustifi-
cacia exercitatio, sic ver-

biā inq̄rēt̄ erit et p̄la-

nīl. Sc̄m̄ enī in iustifi-

cacia exercitatio mērē

dante fide operante

per dilectionē. t. h̄z di-

gētērare iustificatiōnē.